

Küçük Misk Öküzünün Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Misk Öküzünün Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş, bembeyaz tundrada, rüzgârın alçak, ıslıklı bir şarkı söylediği yerde küçük bir misk öküzü yaşırdı. Tüylü kahverengi postu kalın ve sıcacıktı; uçları soluk ışıktan parlayan ten rengindeydi. Küçük, kıvrık boynuzları ve iri, yumuşacık kara gözleri vardı. Her sabah kırığılı otları çiğner, karın küçük dansçılar gibi savruluşunu izlerdi.

Tundra sonsuza dek uzanıyordu; yumuşak gri gökyüzünün altında bembeyaz bir deniz gibiydi. Küçük misk öküzü yuvasını severdi ama bazen soğuk rüzgâr burnunu ısırır ve onu titretirdi. Kısa bacaklarını yuvarlak gövdesinin altına toplar, rüzgârın yumuşamasını beklerdi. 'Bir gün,' diye mırıldandı, 'rüzgârın ulaşamadığı bir yer bulacağım.'

Ayaz bir sabah, güneş karlı tepelerin üzerinden görünürken küçük misk öküzü cılız bir havlamacık duydu. Bir kar yığınının arkasından küçük bir kutup tilkisi çıktı. Tüyleri kar gibi beyazdı, kulakları sivriydi ve kehribar gözleri merakla parlıyordu. 'Merhaba!' diye havladı. 'Sıcak bir yer arıyorum. Bugün rüzgâr çok soğuk.'

Misk öküzü gülümsedi, kara gözleri ışıldadı. 'Soğuk rüzgârlar hakkında bir iki şey bilirim,' dedi. 'Yünüm beni sıcak tutar ama ben bile korunaklı bir vadi hayal ederim.' Tilki başını yana eğdi. 'Korunaklı bir vadi mi? Böyle bir yer duymuştum— rüzgârın seni bulamadığı, karın yavaşça ve yumuşakça yağdığı bir yer.'

'Öyleyse birlikte bulalım!' dedi misk öküzü. Tilki gür kuyruğunu salladı. 'Ben hızlı ve meraklıyım,' dedi. 'Önden gidip kuytu köşeleri koklayarak bulabilirim.' Böylece iki arkadaş tundrayı aşmaya koyuldu; misk öküzünün sağlam bacakları karda gıcırıyor, tilkinin hafif patileri neredeyse iz bırakmıyordu.

Saatlerce yürüdüler; donmuş dereleri aşıp uyuyan devlere benzeyen tepelerin yanından geçtiler. Rüzgâr uluyordu ama misk öküzü tüylü postu dalgalanarak kararlı adımlarla ilerliyordu. Tilki önden fırlıyor, burnu seğiriyordu. 'Bu yana!' diye seslendi. 'Bir şey kokluyorum—belki tepelerin arasında bir boşluk!' Misk öküzü ağır ağır peşinden gitti, yüreğini umut ısıtıyordu.

Birden rüzgâr şiddetlendi, karı yüzlerine savurdu. Küçük misk öküzü başını eğdi, küçük boynuzlarını rüzgâra doğru tuttu. 'Barınağa ihtiyacımız var!' diye böğürdü. Tilki onun yanına sokuldu, beyaz tüyleri karla karıştı. 'Şurada!' diye havladı, burnuyla işaret ederek. 'Büyük bir kaya—arkasına saklanabiliriz!'

Kayanın arkasına sokuldular; misk öküzünün iri gövdesi rüzgârı kesiyordu. Tilki onun tüylü yününe gömüldü. 'Postun ne kadar sıcak,' diye iç çekti. 'Bulutlardan bir battaniye gibi.' Misk öküzü kıkırdadı. 'Senin keskin gözlerin de büyük yardım,' dedi. 'İyi bir takımız.' Rüzgâr dinene kadar dinlendiler, sonra yola devam ettiler.

Yol boyunca tilki dinlenmek için kuytu köşeler buldu: bir kar yığınının altındaki oyuk, iki kayanın arasındaki girinti. Her seferinde misk öküzü yanına yerleşip sıcaklığını paylaştı. 'Hep en sıcacık yerleri bulursun,' dedi. Tilki sırttı. 'Sen de hep rüzgârı uzak tutarsın,' diye yanıtladı. Her adımda dostlukları büyüdü.

Bir gn dik, karlı bir sırta tırmandılar. Misk kz kaydı ama tilki diřleriyle alınıdaki ty tutamını yakalayıp ekti. 'Yakaladım seni!' diye havladı. Misk kz soluk soluęa tırmandı. 'Teřekkrler, kk dostum,' dedi. 'Sen olmasan yapamazdım.' Tepeden umut verici bir manzara grdler: iki tepenin arasına gizlenmiř bir vadi.

Vadi kusursuz görünüyordu—yanları bir kâse gibi kıvrılmıştı ve rüzgâr sanki üzerinde dönüyor, yere hiç değmiyordu. 'Sence korunaklı vadi bu mu?' diye sordu tilki. Misk öküzü yavaşça başını salladı. 'Öyle görünüyor. Gidip bakalım.' Heyecanla kalpleri çarparak yamaçtan aşağı koştular.

Vadiye girdiklerinde rüzgâr bir fısıltıya dönüştü. Kar taneleri usulca süzülüyor, hava durgun ve nazik hissediliyordu. 'Buldum!' diye sevindi tilki, kendi etrafında dönerek. Misk öküzü derin bir nefes aldı. 'Tam hayal ettiğim gibi,' dedi. 'Soğuk rüzgârın bize ulaşamadığı bir yer.' Vadide dolaşıp karın altında yumuşak yosunlar buldular.

Vadinin kalbinde, buzlu söğütlerden bir perdenin arkasında sıcacık bir in buldular. Tilki en yumuşak yere kıvrıldı, misk öküzü yanına uzandı; yünü sıcak bir battaniye gibi üzerlerine yayıldı. 'Burası bizim kış yuvamız,' dedi tilki. Misk öküzü gülümsedi. 'Bizi ayakta tutan dostluğumuzdu,' dedi. 'Şimdi de bizi sıcak tutuyor.'

Bütün kış vadide kaldılar. Misk öküzü yününü paylaştı, tilki yiyecek meyveler ve kökler buldu. Karda oyunlar oynadılar, yıldızlı gökyüzünün altında hikâyeler anlattılar. Vadi dışında rüzgâr uluduğunda bile sıcacık ve güvendeydiler. 'Arkadaşlar en soğuk günleri bile sıcak hissettirir,' dedi tilki.

Bir sabah güneş daha parlak parladı ve kar erimeye başladı. 'Bahar geliyor,' dedi misk öküzü. Tilki başını salladı. 'Ama vadimiz hep bizim olacak.' Her kış orada buluşmaya söz verdiler. 'En iyi barınak dostluktur,' dedi misk öküzü. Ve bunun doğru olduğunu biliyorlardı.

Böylece büyülü tundrada küçük misk öküzü ve kutup tilkisi en iyi arkadaş olarak kaldılar. Korunaklı vadilerini bulmuşlardı ama daha da önemlisi birbirlerini bulmuşlardı. Çünkü en soğuk yerlerde dostluk huzur verir ve o sıcaklık bütün yıl boyunca sürer.